

vare ved, og om han er i Færd med at lave en ny Fæstningsrayon, efter at Sagkundskaben har godtgjort, at den oprindelige Fæstningslinie ikke dier. Vi have vel hørt tilstrækkelig Kritik om, at den anlagte Fæstning ikke er tilstrækkelig til at dække Kjøbenhavn mod Beskydning, og at Ministeren derfor i det sidste Par Aar har rykket Fæstningslinien længere ud og navnlig ogsaa er begyndt at anlægge et Fort inde i selve Dyrehaven. Altsaa, jeg vilde spørge, om den højtærede Minister vil blive ved, og hvor længe han agter at blive ved med Anlæg af Befæstninger? — Jeg har saa kun en enkelt Bemærkning at gøre til den højtærede Minister. Han beklagede sig over og mente, at jeg ikke med Rette havde sagt, at han ingen alvorlig Mening havde forbundet med Fremfættelsen af dette Forslag. Jeg havde gjort opmærksom paa, at den højtærede Minister overhovedet ikke plejer at diskutere med Folketinget om sine militære Anlæg, og saa svarede han: Jo, jeg har altid været overordentlig villig til at forhandle og ført lange Diskussioner, dagelange eller maaske ugelange, saa ingen kan beskylde mig for, at jeg ikke vil være med til at forhandle. Men denne Sidsending af den højtærede Minister tyder paa, at vi ikke ere enige om, hvad der forstaas ved at forhandle. Jeg har opfattet den parlamentariske Forhandling saaledes, at den skal føre til et Resultat, men den højtærede Minister synes fornøjet med Forhandling, naar der blot snakkes om det. Dette bekræftes ogsaa af den Fremgangsmaade, den højtærede Minister har fulgt, naar han har forhandlet her i Dage eller Uger, thi naar man ikke var bleven enig, vilde den almindelige parlamentariske Forhandling tilsiige, at saa lod man Sagen bero, til man blev enig. Men saaledes opfatter den højtærede Minister ikke Forholdet. Han opfatter det saaledes, at naar man ikke bliver enig her, saa gaar han hen og gør det paa egen Haand. Det er en aparte Opfattelse af Forhandlingspolitik, som den højtærede Minister har; han synes at opfatte Forhandlingspolitik kun som Snak, medens jeg vilde holde paa, at en virkelig parlamentarisk Forhandling burde udmunde i et Resultat, og naar den ikke fører til Enighed, maa der ikke ske noget. Jeg tror altsaa, at efter den Metode, som den ærede Krigsminister har anvendt, at han vel hører paa Talerne her og selv holder ret lange og ganske nette Taler, men det er virkelig ikke nogen oprigtig parlamentarisk Forhandling, for saa vidt den ærede Minister, naar han er færdig med at tale her med os, saa gaar ud og handler paa egen Haand.

Bojse: Jeg skal ikke lade mig friste bort fra den Bestemmelse ikke at genoptage Forhandlingerne om disse Sager, som vi begyndte i Fjor, hvor meget jeg end kunde fristes og have Lyst til at optage en Konversation navnlig med det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) om Betydningen af den Tapperhed, han tilraadede, i den Belysning, han ganske vist gav sig selv paa en lidt mærkelig Maade, da han nemlig forklarede, at der intet som helst risikeredes, enten man nægtede Lovforslagets Overgang til anden Behandling, eller man forkastede det. Det kunde altsaa være af Interesse at fortsætte Konversationen med det ærede Medlem. Jeg skal imidlertid modstaa denne Fristelse, men kun over for de mange forskellige Forklaringer og Fortolkninger, der fra flere Sider søges indlemmede i den Beslutning, som jeg har tilraadet Tinget at fatte, paa egne og Meningsfællers Begne tage et almindeligt Forbehold. Hvad andre ærede Medlemmer ville lægge ind deri, bliver deres Sag, det kommer til at staa for deres Regning og Ansvar. Det, jeg tilraader Tinget, er simpelthen det, at lade denne Sag gaa til anden Behandling og nærmere drøftes i et Udvalg.

Krigsministeren (Barnhøj): Jeg vil blot over for de ærede Medlemmer for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) og Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) med Henhvi til Spørgsmaalet om den forønskede Udvidelse af Hæren over for Kjøbenhavns Befæstning udtale, for ikke bagester at misforstaas, at jeg ganske vist indrømmer, at Kjøbenhavns Befæstning kræver en saadan Udvidelse, men at jeg tillige paagaar, at selv om Kjøbenhavns Befæstning ikke var opført, vilde vort Forsvarsvæsen have krævet mindst den samme Udvidelse.

Brandes: Jeg skal kun over for den ærede Minister bemærke, at han tager fejl, naar han mener, at jeg beklagede den Maade, hvorpaa der blev arbejdet i Udvalget i Fjor. Nej, tværtimod, Arbejdet i Udvalget i Fjor var netop et saadant, som havde min fulde Billigelse. Der var ikke Tanke om at behandle Sagen paa almindelig Maade. Vi kaldte i gamle Dage den Art Udvalg Begravelsesudvalg. Det, der derimod undrede mig, var, at det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Bojse) vilde sende Sagen i et saadant Begravelsesudvalg, og det forklarer jeg — og jeg synes, det er den mest sympatetiske Opfattelse af det ærede Medlem — paa den Maade, at han overhovedet ikke vilde behandle Sagen der, men